

V á g y

Ember vagyok s megmondom eztán,
ha fáj valami vagy csitít,
nem bírom tovább csend-keresztfán,
szeretnék más lenni kicsit,

nem magány-bírák kötözöttje,
fa, melyet rögre fog gyökér,
és vár büszkén, de vár örökre,
s tavasz rügyzi, s kopasztja tél,

és áll s remél, s levél reménye,
és a szerelme csak virág,
s nincs indulata, mert nincs vére;
ágain csak a szél sír át,

s átlátszóvá szürt illatokkal
söpri a világ vágyait.
A fa csak áll s életet koplal:
apja halál és anyja nincs.

Akarom a bőr síma selymét,
erős izmokat akarok,
együgyű szívet, ravasz elmét,
jó mosolyt, hörgő haragot,

kegyelmezni és könyörögni,
nem tudni mi az: nem szabad,
csókolni, csalni, úzni, szökni,
s szólani élő szavakat!

1949.

Ács Károly

S z a v a k

Szavak, szavak, szegény szavak —
kimondtalak: eladtalak.

Sokat babráltam véletek,
fontam sok furcsa éneket

dús lombotokból: koszorút,
mely zölden, zengőn rámborult

és elborított dallamok
hullámos, kába, hús, balog

varázslatával. Álmaid
életre keltek szárnyain

Ács Károly most megjelent könyvéből közöljük ezt a négy verset.

s én felujjongtam: „Emberek,
nincs béna, nincs agg, nincs beteg,

csak szépség van s csak víg dalok,
csak tavasz van s csak én vagyok!”

És szétdobáltam kincsemet.
A világ táncol és nevet,

és zöld szavakba öltözött.
...Én négy fekete fal között

úgy botorkálok, mint a vak.
Szavak, szavak, vesztett szavak!...

1948.

Ács Károly

Búcsú a barna szobától

Amit itt tettem, semmi, semmi sincs meg,
amit itt tettem, minden elveszett.
Megyek. Mi van még, amit elveszítsek?

A barna bú, a barna bútorok
itt állnak néma tanutételt,
s a négy sarokban barnán vicsorog

elherdált multam. Gubbaszt. Itt maradt.
A szellem ritka lebbenése,
a szép, mely néha szemembeakadt

a tengerből, mit világnak neveznek,
s a lelkem. ez a vén, csüggedt halász
magához húzta, — hol van? Oh, eretnek

élet, vetélt öröm, hazug mosoly,
itthagytatok, mint gubóját a lepke,
s fent szálltok messze, messze valahol; —

emlékeim, a sűrű selyemszálak
fátyolt borítnak rám s a tegnapomra;
ülök csendjében e barna szobának,

és fojtogat a könny, a füst, az élet...
Nem, barna dolgok, nem. Én elmegyek
új útjain a jövőm kényszerének,

s ha nem hevít is forró búcsúcsók,
vigasztal, hogy batyum sincs. Könnyedén
viszem magam s vidáman búcsuzok.

Amit itt tettem, semmi, semmi sincs meg,
amit itt tettem, minden elveszett.
Elmehetek, s nem kell, hogy visszaintsek.

1948.

Ács Károly

Indulás előtt

Ne haragudjatok rám
eltékozolt napok;
ti is hibásak vagytok:
gyorsan futottatok.

Ti is hibásak vagytok:
tegnap is voltatok,
s tegnap-gyurt derekamra
sok terhet hagytatok.

Hibás a szó is, hogyha
eltévesztik a szót,
ha előbb mondják: félek,
s csak azután: vagyok.

Előbb ti nyomtatok le
és a gondolatok,
s aztán már nem is láttam,
hogy mit mutattatok,

csak bámészan bámultam
pompázó, furcsa, sok,
százarcú, forma-fonta
élet-fondorlatot.

Egy könnyért odaadtam,
mit száz kacaj hagyott,
s olyan magam maradtam,
mint a kitagadott.

Álltam az utcasarkon,
ti meg futottatok.
Felvertetek az úton
sok port s indulatot.

A por a szemem szúrta,
s nyelvemre rakódott,
s megforgattak a térben
a gyors pillanatok.

Jó volt e szembeszállás:
a feszülő, konok,
mozgó erőben láttam
a zúgó holnapot.

Ne haragudjatok rám
eltékozolt napok —
már keretembe töltött
a kor: indulhatok.

1949.

Ács Károly